Anul I Nr. 8

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
Str. Popa Petre No. 42 Etaj III
Telefon 2.33.55

4 pagini 3 Lei

ÎNVIEREA

DUMINICĂ 24 NOEMBRIE 1940

DIRECTOR TOMA VLĂDESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru instituții 2000 lei pe an

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURĂ ROMÂNEASCA

Înscris la Tribunalul Ilfov. Registrul periodicelor sub Nr. 93/940

Impiedicați să continuăm din cauze cu totul streine de noi, INVIEREA își reia astăzi apariția săptămânală, în nădejdea că nimic nu va mai zădarnici în viitor vieața ei atâta de necesară

Începând lucrul nostru de aici, cititorii își aminteșc că nu am simțit nevoia acelui manifest-program, solemn afișat totdeauna în fruntea primului număr și nu am făcut nici obișnuita profesie de credință care încearcă să dea identitate și să justifice oarecum apariția unui ziar... Poate am fugit într'adevăr de locurile comune, — până la toate riscurile! Nu era însă numai atât! Dar noi aveam mai ales sentimentul că eram așteptați — și ni se îngâdue s'o spunem! Și mai aveam deopotrivă orgoliul să credem că 15 ani de contact, zilnic apropre, cu publicul nostru cititor de ziare, sau chiar de publicații culturale numai, însemnau un capital de credințe care-și aveau anumite resturi public bine fixate și poate făceau puțin din numele unui om un program... Dar ca orșice capital, și acesta de care vorbim noi, al nostru — singurul pe care-l avem, de altfel! — simțeam bine că ne constituie nu mai puțin o gravă obligație pe care trebuia s'o împlinim. Obligația de a face rodnic capitalul acesta — obligația de a servi într'un singur cuvânt, așa cum foarte puțini se pricep și mai puțini se hotărăsc s'o facă.

Întreprinderile de presă au început să la puțin ritmul antipatic, precipitat, mecanic, destul de comercial al vremilor în care trăim. Moștenirea răposatului Kalman Blumenfeld a lăsat destule urme la noi, — și mă tem că n'am prea băgat de seamă, că n'am priceput destul obscura imixtiune iudaică în cerneala chiar, și în sângele nostru apropre.... Firme comerciale, cam la acest singur lucru se rezumă de câtva timp atâtea din ziarele noastre — și de aceea ele n'ar mai imagina să trăiască altfel decât sub legile grele, de fier, ale câștigului și ale celor mai severe comptabilități... Ca o băcănie, ca o hancă, sau ca o moșie, un ziar se pare că trebue și el „să producă". Trebue să-și hrănească oamenii unii lenți, desigur! Mai grav e însă că trebue să hrănească și ambițiile lor... Acestea sunt cele mai lacome!

Știu, firește. Mizeria face ca să nu se poată trăi cu vânt și cu aer... Nici cu idealuri, numai — o știm! Este povara cărnurilor noastre care ne leagă — și care-și reclamă din noi, cele mai sumbre drepturi! Cunoaștem desigur aceste grele servituți care comandă multe din activitățile noastre, știm fără îndoială, — spre deosebire de alții, atâția! — că ele sunt ireductibile, că nu este aproape nimic de făcut, dar mai ales știm că în închisoarea lor în care cu toții trăim, „fericit" nu s'ar chema decât acela care habotește și respire totuș cu altă figură de om.

Cărturarii democrați și adevărul lor

Căți dintre noi năzuesc încă spre această luminoasă figură, căți izuteșc să înfrunte rânjetul negru al unei vieți care de atâtea ori ne coboară! Omul nou? El s'ar fi de-cât omul pe care îl imaginăm acum navigând spre aceste albe dimnejdi ale unei alte lumi... Vă amintiți că aștepțând implacabila poruncă a celor 11 atenieni, Socrate glăsia aceste ultime cesuri destul de senine ca să-și inițieze prietenii în desăvârșitele bucurii ale morții și în misterele sufletului liber, retras întreg și nealterat în inefabilul lui destin... Cebes, Simmias, și celălți, înțelegeau mai greu. Nici lumea de azi nu pricepe atât de ușor! Dar chiar și în pragul acestui ultim drum pe care era atâta de pregătit să-l facă — și, mai ales acum, când el era arătător să cunoască în sfârșit atâtea libertăți așteptate, țintite — Socrate se arăta pasionat să deschidă atenților lui prieteni miraculosul drum al zburului fericiri... Era acest suflet liber de „elementele corporale", de tot lucrul vizibil, pentru ca în perfecta lui lumină pe care n'o vedem, el să rămână în contact numai cu substanțele pure, cu valorile esențiale, cu Adevărul, cu vieața nemuritoare. Sufletul acesta care disprețuia plăcerile cărnii, — care rămânea neatins aproape de pasiunile ei! Și disprețuia aceste plăceri, aceste pasiuni, nu din atâtea motive omenești care pe toți ne aplică — altă formă a căderilor noastre „același mereu — dar din dorul singur al Adevărului, sortit, numai el, să ne treacă dincolo de toate hotarele morții.

Dar de la această nostalgică imagine, — cât drum... cât drum până la noi!

„Trebue să trăim", ni se spune din toate părțile... Acesta este cuvântul nostru! Firește. Este strigătul deopotrivă, dacă vă amintiți, al acestui amar personagiu dintr'o prea cunoscută dramă de Ibsen, acest Krogstadt naufragiat subt păcatele lui și care fără îndoială că alt răspuns n'ar fi putut găsi... „Trebue să trăim!" — Este o opinie generală, i se răspunde omului nostru...

Nu sunt sigur totuș dacă vieața are întotdeauna prețul pe care i-l dăm... Nu știu mai ales dacă trebue neapărat să trăim, — în orice fel și oricum!

Dar între aceste extreme care merg dela idealele țipare platoniciene până la strigătul nostru atâta de animal, ce loc au ocupat conducătorii spirituali, directorii de conștiință, cărturarii cu un cuvânt, îndrumătorii de opinie publică ei înșiși? Fără îndoială că aceasta gravă problemă morală, pe ei îi solicita și pe ei îi interesa mai întâi. Când te adresezi mulțimii, dela înalta tribună a unei gazete, sau de sus de gândire, până la simplul articol al unei gazete, înseamnă fără îndoială că te socotești deținător al unui anumit „Adevăr" pe care îl-ai asumat misiunea să-l spui. Nici nu interesează calitatea acestui „adevăr" — dacă este adevărat sau nu, dacă este just sau injust — interesează numai credința pe care o ai în el și obligația pe care îi-ai luat-o de a-l servi. De aceea acești democrați, între ei destui „cărturari", cari mai acum un an sau doi își schimbau garderoba principiilor atâta de libertare, pentru cele mai tiranice uniforme, — e drept, ministeriale acestea! — ne'au dat cu siguranță spectacolul celui mai clar, al celui mai calificat desgust. Nu doar că noi lubeam democrația sau că am fi regretat s'o vedem atâta de părăsită! Dar unde mai erau principiile — și unde mai era conștiința — acestor domni! Și care mai era adevărul lor? Dacă ar fi fost vorba de sincere convertiri, de un sens gratuit sau pur intelectual în acest abandon de principii, ne-am fi grăbit desigur să aplaudăm... Dar oamenii noștri nu-și schimbau doctrinele lor liberale, democratice, libertare, decât numai după ce în formulele autoritare ei obțineau demnități și deveneau mari dregători ai statului! Pentru ca să-și hrănească așa-dar propriul stomac, sau chiar numai tristele lor vanități să zicem, ambițiile lor atât de vulgar terestre, acești admirabili „cărturari" cari s'au putut chema Andrei sau Rădulescu-Motru, sau nu mai știu cum, renunțau ușor, dar cu un fel de violență nerușinare par'că, la tot ce părea să fie rostul esențial, natura, adevărul lor în lumea inteligenței.

Cu aceasta însă intrăm în chiar desbaterea care ne preocupă. Dar s'o facem atent, — s'o facem mai ales cu metodă.

Misiunea cărturarului

Așa dar „cărturarul" — și noi înțelegem aici pe oricine pretinde să vorbească obștei și să i se audă cuvântul — se crede investit cu un mesaginș pe care și-a luat obligația să-l spună. Altfel într'adevăr, de ce ar vorbi — și ce rost ar mai avea să-și ridice glasul, să lasă din mulțimea fără cuvânt?

Vom vedea desigur și cum trebue să fie predica de care vorbim — dar esențialul acesta e: un om are ceva de spus... Acest ceva e adevărul, este credința lui. Mărturisindu-și însă o credință, cărturarul nostru nu mai e liber — e în funcție de această credință și de acest adevăr. N'ar putea să le abdice, n'ar putea să renunțe la ele, decât dacă el însuși ar fi adus să constate eroarea pe'care a dogmelor lui — să ajungă adică prin aceleași libere operații intelectuale la alte convingeri decât acelea pe care le afirmase întâi. Nici o altă abdicare însă nu mai este permisă, niciuna nu mai e cu putință... Atunci însă, atunci mai ales, când acestă părăsire a unor convingeri, a unor principii, a unor doctrine apare cu evidență ca un rezultat al beneficiilor materiale și personale pe care cărturarul consimte să le primească în societățile noastre care nu suportă ușor adevărul — atunci firește avem în față un cărturar care se degradează, o biată epavă care arată cât de greu se târăște prin lume, cărturarul, pur și simplu, care a trădat...

Nu vom spune nimic de plidă „antisemitului" care s'ar întâmpla să ajungă, desinteresat și liber, la convingerea că evreul nu e pernicios sau că el n'ar constitui un rău în societățile în care trăește... Am fi triști probabil de eroarea lui, — dar numai atât. Când însă aceste noui convingeri antisemitul nostru și le formează într'un consiliu de administrație israelit — atunci lucrurile desigur se schimbă! Ele se schimbă la fel când pentru a obține onoruri, situații, notorietate, glorie chiar — dacă de glorie mai poate fi vorba! — acelaș om „evoluează", cum se spune, își schimbă principiile pe care s'au ridicat primele lui afirmări... Și va fi același lucru mereu când din interes, sau de teamă chiar, un om consimte să-și întoarcă spatele sieși, renegându-și vieața lui sinceră, renegând propriul lui adevăr.

...Acești „democrați" cari s'ar fi spus că nu lubeau din istorie decât timpul intransigentelor libertăți ale anului 89, — pe cari i-am văzut însă „convertiți" la formule nu de autoritate, dar de cumplită opresiune chiar și de crimă, într'un stat în care, cu prețul ăsta, ei puteau să câștige atâta risele lor „onoruri", bogății mai ales și putere.

Să se înțeleagă bine așa dar: noi nu legăm pe un om de parul unor idei, — ca pe un bou într'un țăruș. Dar îl legăm de acordul cu el, de sinceritatea lui — și e singura consecvență la care nu putem renunța, fără să ne degradăm și să ne târim! Ca niște larve, și ca niște viermi... Când un Renan de pildă spunea: „Je me glorifie de mes contradictions", fără îndoială că în ordinea reală el se excludea dela calitatea de conducător, la care de altfel nu avea nicio pretenție — dar subt raportul moral pe de altă parte acest om rămânea desigur întreg. Ficoare altfelul nu era decât o pasionată cântare liberă, în dramaticul vagabondaj al Rațiunii și al unei inimi de atâtea neliniști, — dar pretutindeni și în tot locul nu era decât un moment, un alt moment, al unui necesar acord cu sine și al unei permanente sinceriți. Și aceluș lucru îl va fi făcut Panait Istrati al nostru, — marele nostru mort...

Dar se pricepe acum tot ce ne preocupă? Sunt în aceste câteva cu totul grăbite — și cine nu cunoaște scrisul lui și amintește desigur — sunt elementele unei doctrine pe care noi am afirmat-o întâia oară acum cinci ani de zile, dar pe care am vrea să spunem că o profesăm cam de mult, de când ne cunoaștem, de când ținem condeiul în mână... De când ne'am luat misiunea îngrată desigur — când o înțelegem cu rigoarea pe care am vărsu-o — dar nobilă fără îndoială, de a gândi pentru toți aceia cari ne fac onoarea să se adresese scrisului nostru.

Când publicam însă în acest an 1935, în două numere succesive ale Gândirii — Aprilie, Mai — studiul nostru „Menirea cărturarilor sau despre o altă trădare a lor", nici n'am fi putut bănui că problemele lui aveau să se pună odată pentru noi cu un accent atâta de actual.

Ce spuneam noi atunci? Era un mai vast câmp de discuție.

Cărturarul și adevărul politic

Stăruiau încă temele acestui ingenios eretic, Benda, care considera că un „cărturar" trădează când se coboară din „turnul de fildeș" în vieață ca să cunoască și legile ei...

Nu ar fi locul să spunem aici, cum și dece rătăcegeam acest tip al unui cărturar care trebuia să nu fie decât un fel de antenă în nu știu ce Absolut, peste acest universal dispreț al Ființei și al legilor ei, de care nu aveau voe să se ocupe. Dar în locul acestui adevăr destul de puțin uman care păreau ei nu ce propună, și care devia considerabil chiar senzorile acestice și platoniciene, în locul acestui „clerc" care se abstrage din viață refuzând să participe din toată substanța ei din toate formele ei, noi vedeam alte rosturi ale Inteligenței și spiritului, vedeam mai ales alt cărturar și alt adevăr al lui. Era un adevăr de data asta intrag, — era acest acord dificil și laborios desigur, dar în care se explicau cele mai clare valori morale cu înșăși substanța destul de streină a vieței, cu formele noastre ireductibile. Aceasta era misiunea cărturarului.

El trebuia să cuprindă toate plasurile de existență — nu să se retragă numai la acest laborator izolat și uerian în care se descifrează legi metafizice și se construesc inaccesibile tipare de vieață. Cărturarul trebuia să fie acest doctor care ne învață — dar, îndejdănuie, să fină seamă deopotrivă, să cunoască rigurooasele forme ale naturii din care ne runtem, înșăși condiția noastră de care nu ne putem libera. Cu un singur cuvânt, unind valorile morale, atâta cât este posibil, cu pământeștile noastre legi, cărturarul are înalta misiune să ne dea această formulă a celei mai bogate vieți în care totuș să putem trăi. Aceasta e adevărul cărturarului — și el se ierarhizează dela esențial până la cele din urmă detalii de vieață.

Dar odată cunoscut acest adevăr — și este probabil momentul în care cărturarul își ridică predica lui — nimic n'ar mai putea să-l schimbe dacăt, așa cum am spus, numai evidența eroarii. Altfel el nu va putea să cedeze niciunei ambiții, niciunui interes desigur — și nu va trebui să se ascundă de nicio teamă care ar putea să-l oprime sau ar încerca să-l sugrume. Cărturarul se va găsi fericit să moară, dacă trebuia, pentru acest adevăr — dar nu-l va sacrifica nimănui, și nu-l va sacrifica mai ales mulțimii când s'ar întâmpla ca glasul el să fie ostil. El este acela tocmai care învață mulțimea — el nu se va lăsa de acona niciodată convins, nici intimidat de lozincile irresponsabile, de strigătul sălbatic, de „voința" el de atâtea ori oarbă, și nici de dificultățile care niciodată nu au lipsit. Iata s'a lăsat să moară, răstignit, în huiduiala dementă a lumii, — în furtuna de păcat a pământului. Spre acest tip va năzui cărturarul!

Și iată adevărul, și iată mizinea — și iată deopotrivă legile lui.

Le-am spus aici, — dece? Dar fiindcă nimeni nu le cunoaște ar prospe Le-am spus, în definitiv ca să se știe!

Dar poate le-am spus mai ales fiindcă ne gândim convinși că ele vor izbuti să arunce o mai caldă lumină peste toată activitatea noastră de până astăzi, — și peste aceea mai ales pe care, cu destule dificultăți, nu renunțăm s'o întreprindem aici. Ele vor explica poate inseși rosturile acestui ziar care din Adevăr își va fi făcut aproape singura lui religie. Noi am trăit, și adesori cu o poziune din cele mai imprudente, numai în concertul acestor legi morale pe care ni le-am fixat de mult — dar pe care mai ales e sigur că nu le vom părăsi decât odată cu vieața.

În jurul nostru am văzut agi-

(Urmare în pag. 4-a)

MIHAIL EMINESCU

DOCUMENTARI

ILUZII BRITANICE

Situaţia de azi a Angliei este mai dezastruoasă în comparaţie cu aceea din 1918

Situaţia războiului pare azi mai de nepătruns ca oricând. Invazia germană nu a avut loc până acum şi englezii afirmă că Hitler ar fi scăpat momentul decisiv. Propaganda engleză vorbeşte tot mai mult de ajutorul american, care, — se pretinde că, — ar fi fost luat în consideraţie. Mereu se aduce argumentul, că Germania va obţine victorii, ca în războiul mondial, până la istovirea sa completă. Situaţia Germaniei, ana se spune la Londra, este azi aceiaşi ca şi în războiul mondial. Trupele germane au ocupat, fireşte, părţi întinse din Europa, dar cu cât germanii înaintează mai departe, cu atât Reichul se uzează mai mul. Şi în'o bună zi ca în 1918, Germania se va prăjuşi din visurile sale victorioase şi la urmă războiul se va decide în favoarea Angliei.

La prima vedere s'ar putea susţine argumentul, că situaţia de azi a războiului ar corespunde cu aceia din anul 1918, Dacă examinăm însă lucrurile mai de aproape, trebuie totuşi să dăm dreptate germanilor, care din aceiaşi comparaţie a situaţiei din 1918 cu aceia de azi, au ajuns la concluzia, din care reiese certitudinea absolută a victoriei germane.

Cum era în războiul mondial?

Pe atunci germanii erau, într'adevăr, învingători pe toate fronturile, dar ofensiva germană din Vest, care trebuia să aducă victoria, a fost oprită la contra belgiană şi în Franţa de Nord.

Franţa a trebuit să mai sufere încă multe înfrângeri, dar nu a fost învinsă. Anglia se afla încă pe continent şi stăpânea solid litoralul Canalului.

Azi situaţia este de la început alta. Franţa este învinsă şi eliminată complect ca adversar. Englezii au trebuit să evacueze continentul şi să se retragă pe Insulă. Germania se află nu numai la Calais, ci a ocupat şi întrega coastă franceză până jos în Spania, astfel că şi cei mai optimişti din Anglia cu trebuit să considere o debarcare germană ca o primejdie mortală pentru Marea Britanie.

AVIAŢIA GERMANA, CEA MAI PUTERNICA ARMA DIN LUME

O schimbare nu mai puţin importantă faţă de 1918 reiese din aşezarea aeriană permanentă. Prin faptul că se află pe coasta Canalului şi în Norvegia, Germania a câştigat o poziţie iniţială strategică unică pentru cea mai modernă armă a acestui război, arma aviaţiei. Şi această aviaţie este azi cea mai puternică din lume, asigurând astfel un avantaj decisiv faţă de Anglia.

EFECTUL BLOCADEI GERMANE

Blocada întreprinsă de submarine este azi de două ori mai mărginită decât în războiul mondial, deoarece Germania a putut răpunia şi acl sore Anglia bazele sale iniţiale, celace s'a manifestat mai ales cu prilejul ultimelor scufundări în masă a vaselor navigând în convoiuri. Şi contra acesteia flota de războiu engleză nu poate întreprinde nimic eficace, fiindcă englezii nu pot să riste distrugerea marilor vase de luptă în faţa aparatelor Stuka şi a submarinelor germane.

La aceasta se mai adaugă şi faptul că vasele de comerţ englezi, care au străpuns nevătămate cercul blocadei germane, nu mai sunt sigure nici în porturile lor, fiindcă acolo pot fi atinse oricînd de bombele germane, iar provizziile aduse de peste Ocean şi înmagazinate în antrepozite, sunt deasemenea expuse. În orice clină, la distrugere din partea aviaţiei germane. Efectul blocadei germane este deci incomparabil mai mare azi ca în războiul mondial.

BLOCADA ENGLEZA ESTE EGALA CU ZERO

În schimb oamenii politici competenţi englezi au trebuit să recunoască până acum de repetate ori, că blocada engleză contra Germaniei n'a obţinut nici un succes real. De ardăţia Germaniei a contribuit bine necesităţile sale în toate domeniile. Pe când în războiul mondial foamea şi lipsa de materii prime au provocat, în mare parte, prăbuşirea germană, acum, în acest război, germanii n'au suferit nici de foame şi nu duc nici lipsă de materii prime. Provizziile de alimente mai ales sunt aşa de mari, că, după părerea observatorilor neutrali, germanii pot continua războiul încă mulţi ani. Afară de aceasta Reichul are la dispoziţia sa, ca furnizori de alimente, toate ţările agrare europene, şi chiar Rusia, pe când în războiul mondial ea dispunea numai de spaţiul său propriu şi de câteva regiuni cucerite în Est.

Astăzi Anglia este singură

Pe atunci, în războiul mondial, Europa, în ansamblu era aliată cu Anglia, pe când azi, tocmai invers, Anglia stă singură. Italia se alătură de Germania, ca prietenă şi aliată. În războiul mondial Italia a închis calea spre sud a Germaniei, azi dimpotrivă, ea lovește greu Marea Britanie în Mediterana şi Africa, pricinuindu-i răni sângeroase.

IN SBOR SPRE ANGLIA

Rusia, care pe vremea aceia închidea cercul spre răsărit, prin pactul dela Moscova din August 1939 s'a pus la dispoziţia Reichului ca furnizoare de materii prime. Iar dela Inchelerea Pactului tripartit, Japonia se află categorie de partea Puterilor Axei, o Interstară, care, din cauza puterei flotei japoneze, dă mult de gândit partizanilor intervenţiei Statelor Unite.

O MINUNE CARE NU SE VA INTAMPLA NICIODATA

Acestea sunt, fapte, care nu confirmă tocmai argumentul englez, că situaţia de azi ar semăna cu aceea din războiul mondial. Dimpotrivă! Chiar dacă nu privim lucrurile prin prisma germană, trebuie totuşi să ajungem la rezultatul, că tocmai comparaţia cu 1918 arată slăbiciunea evidentă a poziţiei engleze. Chiar dacă Londra încearcă mereu să provoace din nou Iluzia, că Anglia va înainta iar pe continental european, este încă o dovadă, că Anglia şţie foarte bine că această minune nu se poate întâmpla atâta timp, cât germanii se află pe coasta Canalului şi pot lua, în fiecare zi, de gât leul britanic.

De atâtea invazie iminţi este numai una din mijloacele de înfrângere împotriva Angliei. Marea Britanie este vulnerabilă din multe părţi. Ea se poate prăbuşi, atât din cauza loviturilor aviaţiei germane, cât şi în urma efectului din ce în ce mai resimţit al blocadei germane. Iacă în războiul mondial Anglia era aproape să fie învinsă de blocada submarinelor germane. Acum, când blocada şi bombardamentul aerian lucrează împreună, primejdia este cu mult mai mare.

Pe când în războiul mondial guvernul german nu a putut face faţă tendinţelor revoluţionare care au subminat puterea de rezistenţă a Reichului, azi conducerea politică şi militară a Reichului se află într'o singură mână. Şi aceasta în mâna unui om ale cărui calităţi extraordinare de conducător au trebuit să fie recunoscute chiar şi de adversari. Şi poporul german stă strâns unit la spatele lui. Tot astfel stau lucrurile în Italia.

În faţa acestora de Churchill n'a dat încă nici o dovadă valabilă că se poate baza pe încrederea unanimă a poporului său. Tendinţele de destrămare care se manifestă pe din poate şi acceptată însă profeţia, că Germania va obţine victorii, ca în războiul mondial, până la istovirea sa.

LEGEA ADEVARATA A EUROPEI

Europa, care a fost declarată moartă cu atâta pasiune şi pe care absurditatea reacţiunei democraţiei au asmuţit-o aproape la moarte, trăeşte. Ea se ridică şi îşi reocupă iar locul între continente, cu o siguranţă impresionantă.

Voinţa oamenilor, care au smuls marile lor popoare din desnădejde şi din prăbuşirea socială de după război, au creiat o lege generală în acest măcel impus de Anglia, o lege la care se pot alătura şi alte popoare. Fiindcă ea nu este numai legea celor puternici dar. în cucerirea deplinei independenţe continentale, ea este şi legea adevărată a Europei.

EUROPA în plin progres

Porturi germane la Dunăre. Autostrăzi moderne care să lege ţările Apusului cu cele din Sud-Estul Europei

Care va fi reţeaua de circulaţie în Europa de mâine? Cu aceasta întrebare se ocupă interesantul articol, în ultimul număr, revista „Raumordnung"; reproducem următoarele amănunte interesante în legătură cu problema de circulaţie.

Relativ la planul circulaţiei cu Sudestul stă în frunte proiectul de construcţie al navigaţiei pe Dunăre. Construcţia de porturi germane la Dunăre, este foarte importantă, prin amenajarea canalelor proiectate, cari să lege Oderul şi Maimul cu Dunărea şi prin care se vor deschide mari posibilităţi navigaţiei spre Iarba dunărenă. In primul rând este vorba de Viena şi Linz, unde construcţia de porturi a început încă din anul trecut.

Numeroasele planuri de circulaţie din afara ţinutului dunărean, vor fi cu siguranţă şi mai mult cercetate şi prelucrate, în urma clarificării situaţiei politice din bazinul dunărean şi precizării mijloacelor fiecărui stat. Budapesta a şi început planuri pentru mărirea şi modernizarea docurilor şi instalaţiilor de transport, aşa după cum s'a început să se lucreze în portul Pressburg.

In Jugoslavia, România şi Bulgaria este vorba în primul rând de construirea de docuri şi magazii de antrepozite, cari să asigure transportul, devenit din ce în ce mai mare.

CANALUL BUCUREŞTI-DUNAREA VA FI REALIZAT

Dat fiind că, în curând canalul proiectat de multă vreme, dintre Bucureşti şi Dunăre va fi de data aceasta realizat, se presupune că Ungaria va relua vechiul său plan de a lega Dunărea de Budapesta prin Tisa.

Odată cu construirea porturilor şi canalurilor, se va păşi la construirea de căi ferate în ţările balcanice, în special acolo unde este nevoie de legătura porturilor dunărene cu ţinuturile riverane, ceiace reorezintă pentru întreaga circulaţie dintre Europa de Sud şi Europa Centrală o problemă vitală.

Astfel, s'au proiectat în Bulgaria mai multe căi ferate, cari să lege porturile dunărene la maritime cu interiorul, ceiace înseamnă, posibilitate de transport pentru bogăţiile ţării, mai ales spre Germania.

CONSTRUCŢII DE ŞOSELE MODERNE

De o importanţă tot aşa de mare sunt, pentru ţările balcanice şi construcţiile de şosele, cari să îndeseşte aceste ţări şi mai mult în marele spaţiu german. In această privinţă, primul loc le ocupă Slovacia, unde o fost proiectată şi construcţia unei autostrade, care să străbată Slovacia dela răsărit spre apus şi care să reabăare apoi spre Viena. O altă arteră de circulaţie pleacă din Silezia spre Nord şi face legătura cu autostrada din Silezia Superioară. Deasemenei planurile de autostrăzi în Protectorat sunt lucrate şi se prevede construirea auto-şţradei Brezlau-Brünn-Viena, care va continua „Reichsautobahn" dela Viena-Budapesta, spre ţările Sudest europene. Aceasţă autostradă este în lucru, pe care pentru realizăţi auto-strada, Silezia-Viena, planurile sunt încă în studiu.

Auto-strada Praga-Brünn, se afla deasemenei în lucru. Această auto-stradă este importantă prin faptul că, în momentul când va fi gata şi porţiunea Dresda-Praga va scurta cu mult distanţa dela Berlin la Viena. In legătură cu aceste planuri, s'a cercetat şi construirea reţelei de circulaţie din împrejurimile Pragei, şi s'a găsit mijlocul prin care să se realizeze aceste planuri.

AUTOSTRAZI IN NORDUL SI APUSUL EUROPEI

Până acum nu este numai planurile de construcţii de căi de circulaţie, cari să lege Germania de ţările Sudest europene, ci şi de ţările din Nord şi Apus. Inca din momentul intrării în vigoare, s'a revăzut şi reţeaua de autostrade germane, care vine prin Hanovra, să fie legată de departe prin Emmerich spre Olanda deasemenei, auto-strada Kolonia va fi prelungită la Aachen spre Belgia, iar cea Mannheim prin ţara Bazului spre Lorena.

NEVRARGYL Dr BOUSQUET
NEVRARGYL Dr Bousquet PARIS
Calmează imediat durerile de cap şi orice nevralgii
FARMACII şi DROGUERII
In cutii a 3 tablete şi a 20 tablete

Mărturisirile d-lui Churchill

Preşedintele britanic elogiază aviaţia germană

In cuadrarile lui Churchill balanţa este înclinată de aprinzia unei mirii, nitoare, de îndoiala în puterea pentru continuarea rezistenţei şi de ameninţările unei pârjdin lume, care nu se află încă în război cu Anglia.

După Churchill întreaga strategie britanică se clădeşte pe iluzia, că atacurile germane vor pierde din fâria lor, sau mai bine zis, nu din fâria lor, ceea mai ce se vor putea fi intensificate mai de parte din cauza istoviri forţelor militare ale Reichului.

Pe astfel de hipoteze s'au bazat toate calculele englezilor în Norvegia, Olanda, Belgia, Franţa de nord şi Somalia. Ca şi atunci, ultimele fapte militare vor da şi de astădată un răspuns care va fine prisos orice explicaţie în privinţa speranţelor lui Churchill.

In schimb generalul Jarnă a fost abandonat de Churchill, aşa cum a fost abandonaţi ieri şi Franţa. S'a renunţat definitiv la teza engleză, că la apropierea furtunilor de iarnă şi a ceţei, primejdia bombardelor ar fi fost amânată la prundurară, că în anotimpul friguros atacurile aeriene vor fi mai reduse.

OSESIA INVAZIEI

Churchill recunoaşte mai curând, că iarna nu va fi mai puţin temută ca vara. El spune: ceţa poate fi în ajutorul adversarilor şi nu va împiedica bombardarea. In toate discursurile, Churchill este atât de îngrijorat din cauza invaziei. Pe de o parte el crede că până acum a izbutit „prin succesele" aviaţiei britanice, pe de altă parte el apreciază că adversarul a adunat şi şi şleşuri suficiente, pentru ca în ziua singură noapte să poată transporta o jumătate milion de oameni peste Canal. Din aceasta se vede că Churchill, a luvăţat lecţia din Norvegia şi are despre conducerea germană a războiului o altă părere de cât până acum.

Preşedintele de consiliu al Angliei lăcre aviaţiei germane un elogiu care merită să fie reţinut. El a calculat că sacrificiul de vieţi omeneşti în urma bombardarilor Londrei sunt numai o zecime până la cel mai mic fiind de acelea din războiul mondial. In mod practic aceasta înseamnă că nici aparatele germane de bombardare ştiu de zece ori mai puţine ca în războiul mondial şi şi că dibăcia piloţilor germani în evitarea obiectivelor civile s'a mărit de zece până la treizeci de ori.

Poziţia Germaniei după un an de războiu economic cu Anglia

La sfârşitul primului an de războiu este interesant de făcut bilanţul marelui conflict european, pe care-l numim războiu economic. Modul acesta de luptă a fost inaugurat, într'o măsură mai mare, în războiul trecut. Intrucât atunci Germania n'a putut şi lăţuţă din punct de vedere militar, s'a căutat prin înfometare şi o blocadă generală să fie constrânsă să depună armele. După patru ani de zile scopul fusese atins. Anglia a câştigat războiul economic.

Nu este deci de mirare că şi în actualul războiu Anglia a recurs la arma folosită cu succes în timpul războiului mondial. Ea a decretat din nou blocada împotriva femeilor şi copiilor. S'a urmărit din nou tăierea căilor de comunicaţii ale Germaniei pentru a i se zdruncina integrul sistem de aprovizionare. Pe cât de mari au fost nădejdile în ce priveşte eficacitatea acestei războiu economic, pe atât de importantă este concluzia ce se poate trage la sfârşitul primului an de războiu. Războiul economic impotriva Germaniei s'a transformat de pe acum într'o gravă înfrângere pentru Anglia. Cu ascuţiţul săbiei şi cu ajutorul unei inteleţie politici, Germania a sfărâmat lanţul ce o înconjoară, ferind viaţa sa economică de orice ameninţare. Streangul blocadei pe care Anglia îl pregătise Germaniei, se strânge acum în jurul propriului ei gât, tăindu-i respiraţia.

Germania a interzis orice access al Angliei în spaţiul european, în urma victoriilor pe care Reichul le-a repurtat în Polonia, Norvegia, Olanda, Belgia şi Franţa. Prin alianţa ei cu Italia şi prin politica de prietenie faţă de Rusia, Germania a lărgit unitatea continentală spre Sud şi spre Est. S'a creiat astfel un mare spaţiu, capabil să se aprovizioneze singur cu alimente şi cu materii prime. Deocamdată este şi anumite regiuni îngemănate unde sunt oarecari lipsuri din pricina blocadei englezeşti. Spaţiul acesta european nou creiat, este însă capabil să repare Germania, ca numai poate fi învinsă prin nicăun mijloc economic. Ea are în dispoziţie toţi Sudestului ca şi petrolul din România şi din Rusia. Nimeni nu mai poate împiedica transporturile de minereuri din Suedia şi din Lorena, care alimentează industria de războiu a Germaniei. Depozitele de cărbuni care se află în stăpânirea Germaniei s'au dublat. Posibilităţile ei de producţie sunt incalculabile, puterea ei economică este nemărginită.

La sfârşitul primului an de războiu, Germania îmţişţeazi tabloul unei extraordinare activităţi mai eficace decât în departarile Oceanului Atlantic. Astăzi nimeni nu poate să mai turbure prin nimic viaţa economică a Germaniei. Patria este astăzi ferită de preocupările de ordin economic, care o apăsau atât de tare pe vremea războiului mondial. (E.S.S.)

Cele zece preceple ale artritiului
1 Mănâncă atât cât îţi este foame, nu mai mult.
2 Nu uita că ficatul tău este delicat, că orice exces îl obosesc şi îl îmbolnăveşte. Ajută-l cum ar trebui, acidul uric, prin care otrăvuri toxoide de o ruine organismul.
3 Se zici că rinichii îţi ce e munca grea de îndepărtă pentru a elimina pe toate produsele pe care le fabrică organismul tău, în condiţiile de neînlocuit şi deci nu le impune o muncă suplimentară.
4 Verdeuri (salate, fructe) şi în special ouă de fructe care purjează organismul tău. Ei sunt recomandate.
5 Carne nu îţi este oprită, însă trebue să alegi pe ceo slabă şi nu prea tânără.
6 Fă duminecile şi seara gimnastica respiratorie.
7 Nu pierde nici odată ocazia de a face exercţii în aer liber: plimbări pe jos, cu bicicleta, vâslă, tenis, golf, canotaj, alpinism şi orice alt sport.
8 Tot exercţiu stimulează ţesuţi, precum trebuie, ajută organismul tău de a se ţine sănătos de toţi toxinele pe care rinichii nu le poate distruge şi pe care ei rinichii nu le elimină în mod suficient.
9 Nu uita că, copilii răi vor fi ca şi tine, artritici şi lovaţi de bunele reguli ale igienei.
10 Pentru a deasemenei sănătoasă fă cele regulate de colon, pentru a evita apariţia acestei boale, apoi ficatul, rinichii, ficatul, ţesuţi şi ale bilare şi urinare. Ele se îmbolnăvesc şi ele.
Dr. J. G. GUIGNOT
Cumpărând flaconi triplu se face o economie de 25% asupra preţului a 4 flacoane mici
URODONAL Este prescris de Corpul Medical al Casei Centrale a Asigurărilor Sociale
URODONAL CONSERVĂ SĂNĂTATEA
FARMACII şi DROGUERII
ESTE UN PRODUS CHATELAIN, MARCA DE INCREDERE

HORNUL
C. ŞTEFANESCU
Moşilor 88 Tel. 3.79.87
Intreprindere pentru curăţirea şi reparaţia hornurilor — expoziţie permanentă de sobe teracotă

Doamnelor! Intrun cadru nou
DJABOUROV
CALEA VICTORIEI 46
vă prezintă tot ce este nou şi necesar toaletei Dv.

Aveţi gripă!
Durerile de gât încep, tusea vă răscoală. Impiedicaţi-le cu Sirop Cazé, care în toate cazurile de gripă, catar neglijat, bronşită, astm, emfizem este incomparabil.
SIROP CAZÉ
La farmacii şi droguerii

Prăbușirea financiară a Angliei

Primejdioasa inflație se apropie cu pași repezi

Cu vremea, o ți minunii lumii este a deveni o sursă grea și pe ea nelucrătoare. Inainte, pământul hrănea pe om, dar, de un timp, omul și-a pus mintea cu cerul și a luat de la el și ploaia. Și pentru ploaia cea mare, omul a ridicat o uzină de ploaie, care este mai puternică decât ploaia cea din cer. Și pentru omenia cea mare, omenia lui, omenia din ce în ce mai mare, omenia lui, omenia din ce în ce mai mare, omenia lui, omenia din ce în ce mai

FAPTE ȘI COMENTARII

Colaborarea Spaniei cu puterile Axei

Țara lui Caudillo este direct interesată de problema europeană și în special de situația din Mediterană

D. SERRANO SUNER

În toată lumea se recunoaște că discuțiunile și întrevederile de la Madrid, ce s'au purtat în ultimul timp și care se duc încă și astăzi între conducătorii marilor state europene, vor avea urmări decisive pentru viitoarea ordine a Europei și chiar a întregului glob.

Se recunoaște prețuindu-se și momentele de față sunt decisive pentru Europa, deoarece acum se hotărăște soarta multor probleme legate de războiul actual, cu alte cuvinte acum este faza finală a marelui război.

Războiul actual n'a angajat în fire popoare tinere și cu mari speranțe în viitor și între popoare îmbătrânite care trăesc doar în trecut și încearcă să apere posiția lor viitor, adică de mai înainte pierdute.

CAUDILLO FRANCO

Conform logicei, războiului și imaginației forțelor politice, Germania și Italia cu produsul conducerea popoarelor, cari mărșăluiesc în ritor, spre o lume nouă, care se va creiezi în războiul actual, ce se duce contra Angliei.

Dar odată cu Germania și Italia, mărșăluiește în frunte încă o țară, chemată să hotărască și ea de ordinea nouă: este vorba de Spania lui Franco, țara pe pământul căreia s'au ciocnit pentru prima dată ideile totalitare cu regimul parlamentaro-democratic, Serrano Suner, ministrul de externe al Spaniei și, șeful partidului, care luptă pentru consolidarea Spaniei pe baze noui totalitare, — a luat parte, în calitate de trimis extraordinar al generalului Franco și ca interpret al drepturilor naționale ale Spaniei, în discuțiunile politice pentru forma Europei de mâine.

Cordia la mitiliere dintre Caudillo Franco și Fuehrerul Hitler, care a avut loc zilele trecute, la frontiera franco-spaniolă, a avut drept scop aceias lucru.

Călătoria ministrului de externe al Spaniei la Berlin și întrevederea dela Heyndae au fost acte simbolice și foarte importante pentru politica de mâine.

Din momentul când voluntarii germani și italieni au luptat în legiunile lui Franco contra guvernului republican, Spania stă în bune relații de prietenie, de interese și de simpatie cu statele totalitare. Când în Septembrie 1939 a izbucnit războiul european și guvernul Spaniei s'a proclamat neutral, era clar ascuțită atitudine se deosebea simțitor de poziția altor state europene față de războiul ce începea. Neutralitatea Spaniei nu era o neutralitate pasivă și nepăsătoare față de conflictul ce se angajase între puterile apusene și Germania; Spania nu a luat o poziție tangențială fată de problematica Europei, ci se îndegea că țara lui Candillo va renunță provizoriu să pună mâna pe armă, pentru realizarea pretențiilor sale, în scopul desăvârșirii noului program de politică externă.

Pretențiunile Spaniei sunt clare

Pretențiunile Spaniei însă erau încă de pe atunci clare; războiul civil, care s'a încheiat cu o jumătate de an înainte cu victoria ideilor noui, nu putea să fie înțeles decât ca o prefață la lupta ce avea s'o dea contra adversarilor săi naturali: Anglia și Franța. Spania, a cărei situație geografică în Marea Mediterană este destul de cunoscută, trebuia să încerce realizarea scopurilor sale, adică împlinirea pretențiunilor drepte ce le-a ridicat. Și această împlinire nu putea fi realizată altfel, decât în colaborare cu puterile Axei, a căror politică urmărește acelaș scop, anume distrugerea hegemoniei puterilor apusene pe Continent și în Marea Mediterană.

Importanta misiune a Spaniei

Capitularea Franței și concentrarea alacurilor germano-italiene asupra pozițiilor Angliei din Europa și Africa, trebuiau să facă actual locul Spaniei în complexul politic de astăzi. Excluderea Franței din frontul adversar, a însemnat în acelaș timp micșorarea frontului diplomatic al Spaniei. Și cu atât mai mult, planurile Spaniei au ieșit la lumină, cu cât s'a dovedit că Spania are o importantă misiune: anume formează puntea de legătură cu Nordul Africei și cu Atlanticul de Sud. Iar adversarul său era tot Anglia, exclusiv Anglia.

În măsura în care Spania este o putere mediteraneană, scopul politicei sale externe — ca o complectare logică a poziției sale, nu putea fi altul decât ajutorarea luptei Italiei, pentru excluderea Angliei din Mediterană; și în măsura în care Spania este o putere cu aspirațiuni în Africa, s'a recunoscut astăzi, că funcțiunea sa în complexul diplomatic al Europei, nu poate fi îndreptată decât într'o singură direcție.

Politica Spaniei formează o a treia coloană de susținere a sistemului ce luptă pentru o nouă ordine în Europa, sistem pe care îl susțin Germania, în centrul Continentului și Italia, ca forță centrală în Marea Mediterană. De data aceasa, se adaugă acestui bloc, Spania, ca legătură cu Africa de Nord și cu Atlanticul. Se poate ca aceasta interpreți ai politicii externe spaniole considere drept mare greșeală din partea Spaniei, faptul că se îndepărtează de misiunea sa în Atlantic, în măsura în care încearcă să în poziție de frunte între puterile mediteraneene.

Astfel ziarul sindicalist „Pueblo", cu mari influențe în cercurile politice, scrie într'un comentariu asupra întrevederilor dela Roma și Berlin și relativ la concesiile ce ar rezulta pentru Spania, că politica acestei țări ar trebui să se îndrepte „exclusiv" drumului colonial" al istoriei și deci să folosească perspectivele ce i le oferă Atlanticul.

Moartea vajnicului naționalist Ardelean părintele Ion Moța

S'a stins din viață vajnicul luptator naționalist părintele Ion Moța, fiul lui Ioanel Moța, mort în luptele din Spania.

Părintele Moța suferea mult de mult de o boală pe care o tratăm de-a lu continuu, rempte să-l intoxic.

De câteva zile ieșise la umbrelă, pe pavimentele astfel cât s'a internat în clinica doctorului Elena.

În curul după amiezii de Miercuri, boala s'a agravat și pe clinicile Moța la intrat în comă.

Seara la orele 7, părintele Moța și-a dat obștescul sfârșit.

Imediat ce s'a anunțat moartea părintelui Moța, la clinica Elena Cornelia Codreanu, rudele d-na și d. dr. Leonida Pop.

A fost apoi transportat la biserica Sf. Ilie Gorgani și pregătit pentru ceremonia funerară.

Guvernul a hotărât să i se facă funerarii naționale. Înmormântarea va avea loc la Oradea, orașul care s'a ridicat din munca și lumina minții sale.

NOTE BIOGRAFICE

Părintele Ion Moța s'a născut la 31 Decembrie 1868 în comuna Nojăo, județ. Hunedoara unde tatăl său era preot.

Studiile le-a făcut la Brad și Blaj, iar teologia la Sibiu. A fost coleg de facultate cu Ilarie Chendi. Cu studenții se remarcă prin deosebitul său talent literar.

La societățile de lectură citește povestiri în versuri.

În același timp lucrează în redacția ziarului „Foaia Poporului" din Sibiu. La „Tribuna" lucrează alături de George Coșbuc și care era foarte bun prieten și Eugen Brote. Face parte din redacția „Telegrafului", fosta Mitropolie.

La 1920 este ales preot la Oradie. Aici începe o activitate membrul al domeniul cultural și indosoșhi cel economic. La 1927, 12 frunteni ai Partidului Național din Ardeal intemeiază „Libertatea", îndrumând cu conducerea pe părintele Moța.

PARINTELE MOȚA

Această gazetă deschide imediat lupta politică impotriva oștilor, urmărind pătrunderea românilor în Parlamentul maghiar, dela tribuna căruia să se scoară satisfacerea drepturilor și aspirațiilor naționale.

La începui „Libertatea" era numai pentru intelectuali, fiindcă așa cereau imprejurările. Mai târziu intemeietorii au alcătuit-o cu ordinul dreptul de propagandă în pâr. Moța, care a schimbat în gazetă pentru popor. Din același cilipă „Libertatea" nu mai avea furnizdahi. El face apel cu ardoare: Fiți interesanți urmarii de „Tovărăș, prietenii sunteți și „Bobârnace" paginii de la mucă.

Toată generația ardeleană din vârstă de 20 ani, a crescut la dulul acestei gazete. Cu acest rior a mers și poporul românesc răcbel în 1916, dinde apoi. Moța fascilitează trecerea Vlad, la Bucureștii.

„Libertatea" devine din ce în ce mai violentă până chiar la 1913 guvernul maghiar a oprit-o, mă, iar părintele vine la București. Acelaș neastâmpăr de luptător îl face ca și aici să continue lupta.

Scoate gazeta și o trimite în America și în taberele de prizonieri din Rusia.

În 1917 guvernul rumân îi trimite la America împreună cu Vasile Lucaciu și Vasile Stoica unde și de acolo scoate „Libertatea" și face propagandă remarcabilă.

INCHISORILE

Pentru activitatea lui de gazetar și de tribun pâr. Moța, a suferit dela Ungari prigoana și închisoarea.

Ziarul în timpul apariției lui a fost amendat cu 20.000 coroane aur, iar pentru articolul scris de el cu pricheț dreptului statului lui Maiel Corvinul la Cluj, instituit: „A murit Matia și cu el dreptatea" justiția unțară îl condamnă la un an închisoare.

Redactorii au suferit și ei numeroș ani de închisoare. Dupăprigoana mai rău îl înfăgrăștie. Glasul lui răsuna ca un fâșnet, în seris și în viu grai, în inimile tuturor românilor.

Intocmai ca și după unire.

Dreptatea Italiei

Lumea democratică se indignează că Italia a cerut Grecei câteva puncte de sprijin pe timpul cât va dura războiul. A cere, a certa, și a primi puncte de sprijin, a deveni și cere și tonul acceptă. Și dela afacerea de schimb anglo-american, de când mai multe insule britanice au fost prefăcute, în distrugătorii noștri.

Anglia a cerut chiar pe 99 ani puncte de sprijin și cu toate acestea asigură că operațiunea nu schimbă deloc raporturile de prietenie și de neutralitate. Statele Unite le-au cerut, fiindcă se pretinde că ele ar fi necesare impotriva unui atac hipotetic peste mii de mile marine.

Dacă Statele Unite au dreptate la acest caz foarte puțin probabil, atunci Italia, — care de ieșit de sile astăzi în acțiunea vasele de război și a avioanelor britanice intr'o apropiere amenințătoare, în apele grecești, — are și ea dreptate.

Erika se desminte

Acum câteva săptămâni Erika Mann a ținut la Radio Londra. Incendiile uriașe izbucnite peste tot în urma bombelor germane, au fost numite de ea niște mici lăcăriri nostime, care scăldeau luminând în Inicoomarea regelui.

Erika afirmă, că este o adevărată plăcere ca și săhardă de acestă prăcere, schimbându-și chiar și părerea despre „micile și nostimile lăcăriri". Din Lisboana cine anume știrea că Erika Mann ar fi plecat cu Clipperul la New-York.

S'a constat, probabil, că între dorea ei de scenă dela microfon și realitatea puternicelor incendii din Londra este o diferență așa de mare, că a schimbat lucrurile capitale englezești cu New-Yorkul, unde se afla mai în siguranță.

LUPTA NOASTRĂ ZIARUL NOSTRU

(Continuare din pagina 1)

tându-se totuș, în acești ani din urmă mai ne dosebire, figuri atâta de stranii!

Acești democrați, de pildă, pe cari i-am spus — și pe cari i-am văzut trecând ușor, în haina de gală, la formula celor mai negre opresiuni...

Sau acești gazetari, acești publiciști, acești profesori, acești „cărturari" în sfârșit cari s'au mutat cu cilimârile și cu „doctrina" din partid în partid. —

Acești oameni în sfârșit cari „TREBUE SA TRAIASCA" așa cum am spus — dar care, într'un fel sau în altul, fac totuș profesie de cărturari! Acești oameni cari „trebue să trăiască" — ORICUM!

•

Toată activitatea noastră de până astăzi și de aici, stă mărturie să arate că noi n'am trăit niciodată această tristă, această trivială mizerie! Din adolescența noastră de studii, noi am stă și privim un adevăr care ni s'a impus. „Naționalism" se chema adevărul acesta — și el ni s'a arătat ca singura formă compatibilă cu viețile noastre omenești. A trebuit atunci să-l cunoaștem AȘA CUM E — și am văzut limpede că el n'ar putea fi amputat, că n'ar putea fi decapitat mai ales și că trebue să-l trăim liberi, sinceri, întreg! Aceasta e lupta noastră de totdeauna — aceasta e lupta de aici.

Partizan? Să fi făcut o operă de partizan? Numai norozii s'o creadă — el singuri s'o spună! Nu e stilul nostru acesta — și oamenii cari pot să priceapă, oamenii de bună credință mai ales nu vor avea nevoe să-l lămurească mai mult. Sau atunci „partidul" nostru este acela care cuprinde adevărul nostru însuș... Este „partidul" în care dacă ni s'ar arăta că o singură poziție este mai îndiștă din câte am afirmat aici — teme, oameni, idei — noi am fi destul de liberi s'o părăsim, fără regret, cu bucuria chiar de a cunoaște eventual adevărul care ne infirmă pe noi.

Dar mai întâi ar fi necesar să ni se arate aceasta! Altfel nu o nimic de făcut. Noi nu vom putea să trăăăm nimic din misiunea noastră, nici din acest întreg adevăr care ne rezumă viața — și n'am putea s'o facem fiindcă nu avem nimic de cerut și avem numai de dat! Iar când puterile publice ne-au stat împotrivă — partidele politice de până deunăzi, „F. R. N." el însuș, el mai ales, și atâtea altele! — noi ne-am priceput să le ocolim sau cel puțin am încercat s'o facem... Iar când strada ne-a fost ostilă — și lucrul s'a putut întâmpla! — noi am lăsăne-se să fim! I-am strigat adevărul nostru numai — și aceasta vom confirma s'o facem până la sfârșit...

Deaceea acest ziar, **Invierea**, ne este scump — Cetățeanul care ar fi vrut să audă neapărat aclamații, sau nu le vadă bătând din palme numai-decât, a priceput probabil dela cel dintâi număr că nu-l rămânea decât să se îndrumeze alurea!

Cu sentimentul nostru de lucrul întreg, cinstit mai ales și adevărat, noi am exaltat desigur tot ce ni s'a părut bun — aceasta izbândă a naționalismului mai întâi — dar n'am stăzat să dăm povețe de câte ori anumite lucruri ni se păreau că lipsesc, și erau de altfel chiar aceste „suggestii" pe care Conducătorul Statului nostru a arătat că le cere. În felul acesta însă noi am gonit firește dela început atât pe cititorul ușor entuziast, de care n'avem nevoe, cât, — și mai ales, — pe cititorul facil...

Dă-mi **Informația** sau **Tempo**, 1 leu, să mă îndoctrinez puțin în tramvai...

Nu... Cititorul nostru a fost mai întâi obligat să citească un articol care totdeauna trecea aproape de o pagină de ziar! El a înțăișat și priceapă astfel că totul nu este atât de simplu, nici atât de ușor...

Cu aceste caractere, astăzi când reapărem, făgăduim să scoatem ziarul acesta, ziarul unei credințe, convinși că dacă nu vom putea face mai mult, vom izbuti în orice caz să dăm alcl cel puțin desgustul unor lucuri putrede de care cel curați vor fugi. Credem în ziarul acesta, ca în lupta noastră însăș — cum credem în puterile Adevărului și ale vinului. Credem adică până dincolo de toate riscurile posibile!

Cunoaștem de altfel lupte care au biruit și peste mormânt, chiar — și izbânzile care fac cele mai frumoase coroane ale morții. De aceea acum nici inima noastră nu tremură, nici capul nu ni se pleacă — și o viață liberă este oricând gata pentru orișice sacrificiu...

Toma Vlădescu

Scene fantastice

Citate dintr'o celebră carte intitulată „Foamete in Anglia" scrisă de un englez

Reproducem mai jos un pasaj din lucrarea celebră și azi mai actuală, ca orice a lordului Lymington „FOAMETE IN ANGLIA", din care reiese cum nu se poate mai limpede valoarea acestei lucrări, în care autorul descrie cu o putere de viziune supraomenească efectele pe care le va avea războiul în Anglia.

„Primul efect al războiului va fi acumularea de provizii de către o minoritate favorizată. Al doilea va fi dislocarea rapidă a proviziilor. Multe porturi vor fi închise temporar sau în permanență din cauza acțiunii inamice; mai multe convoaie vor fi scufundate înainte chiar de a fi atins punctele de adunare, care în ultimul război erau în general în apropierea insulelor Azore".

„Toate acestea vor încorda la culme sistemul distribuirii organizat din timp de pace, în clipa când proviziile existente la izbucnirea războiului vor fi consumate. Necesitățile de transporturi militare și cererea de petrol vor reduce comunicațiile noastre interne la un serviciu-achelet. Aceasta va insemna o subalimentare serioasă în multe locuri din cauza lipsei de alimente, pe când în alte părți ale Angliei se va trăi în belșug".

„Lucrătorii industriali și muncitorii agricoli cari n'au fost chemați sub arme, vor avea de muncit ore lungi și vor pretinde o hrană mai sănătoasă decât cum au acum. Subalimentarea și malsdile vor merge mână în mână după ce prima flacără a propagandei de războiu se va fi stins. Incetul cu incetul vasele cu alimente nu vor mai sosi și neutralii nu vor mai risca navigațiile lor".

„Regiunile în suferință se vor înmuli ca ciupercile și va apare panica. Raidurile aeriene probabile vor face ca această panică să fie complectă. Moralul va putea fi sdruncinat cu usurință și Anglia va fi coaptă pentru revoluție ca Petrogradul în 1917".

Mai departe:

„Acesta este deci izvorul pentru panică, jafuri, revoluție și vărsări mari de sânge. Intre aceștia se va afla comunistul plătit, instruit și disciplinat, dând ordine și directive pentru jafuri și revolte. Serviciile publice principale ca lumina, apa și canalurile pot fi ușor desorganizate într'un oraș mare și în modul acesta se intensifică și se răpândesc boalele molipsitoare".

„După ce orașele vor fi jafuite, un val de populație muritoare de foame, bolnavă și desperată se va răspândi la țară, fericită că poate mânca iarbă și șobolani morți, o-mărâind și deverând, ca lăcustele, orice vietate în calea lor. Dacă cumva printr'un miracol nu se va întâmpla intocmai ceva, totuș în curând, în Anglia, vor rămâne atâția oameni câți supraviețuiau pe vremuri după ciumă".

„Dacă sunt oameni care cred că acest tablou este fantastic și exagerat, atunci ei n'au învățat nau nu vreau să învețe nimic din lecțiile trecutului și din istoria contimporană".

ULTIMA VICTIMĂ A ALBIONULUI

Evenimentele din Grecia sunt întâmpinate de presa mondială cu o apreciere, ale cărei reflecții calme și chibzuite, sunt foarte diferite de felul de exprimare a părerilor manifestate cu prilejul acțiunilor de siguranță intreprinse odinioară contra Angliei. Pe când în contramăsurile germane de atunci ziarele neutrale se aflau încă sub influența propagandei, englezi și credeau în rezistența, ba chiar și în succesul forțelor anglo-norvegiene, de astăzi ele nu acordă vreo șansă nici grecilor, nici englezilor.

După o telegramă din Stockholm a Agenției United Press, cercurile suedeze sunt de părere, că credința Greciei într'o acoperire la spate de către flota engleză va fi tot atât de neșigură, ca și în cazul Norvegiei.

„New York Post" scrie: grecii au fost împinși la rezistență prin promisiunea puterei engleze, totuș perspectiva lor de rezistență este categoric impotrivită. Colaboratorul revistei militare „D. M" crede, că englezii ar avea „firește, forțe suficiente, spre a ocupa unele insule

D. METAXAS

singuratice din Marea Egee, dar cu greu vor reuși să dea grecilor un ajutor efectiv pe uscat.

Din aceste comentarii reiese că Marea Britanie a înțeles, desigur, să compromită la extrem Grecia, dar nu va fi în stare să stăpânească situația. Această judecată se face în orice clipă în care conducătorii politicei grecești caută să sprijine dilema provocată de ei pe declarația că acum cara ca Greciei este și cauza Angliei. In privința caracterului ajutorului englez petnru Grecia există până acum numai câteva știri oficiale.

Una provine de la Amiralitatea britanică și anunță așezarea minelor în apele grecești, alta care este dată de agenția britanică „Reuter", prin care comunică secheștrarea flotei comerciale grecești și blocarea de către guvernul presedican a creditelor grecești din Statele Unite și alta că insula Creta a fost ocupată de trupe engleze și că unele vase de război britanice au acostat în porturile Greciei.

S'ar mai putea menționa și ținerile presedintelui statului „polon" angajat de Churchill adresate regelui Greciei. De fapt grecii ar fi putut prevede acest mod de „solidaritate" a democrațiilor.

DUMINICA, 1 Decembrie 1940, orele 11, al cimitirul Reînviera, Colecția cactelor de poesie „ADONIS", comemorează patru ani de la trecerea în neființă a poetului GRIGORE ANCU.

Prietenii și cunoșcuții sânt rugați a lua parte.

Gustați Cafeaua „Iamaica" Piața Cogălniceanu 8

Tip. „UNIVERSUL", Str. Brezoianu 23—25